

Sv. Marie Magdalská

Bratři a sestry, prožíváme krásný velikonoční čas, kdy se křesťané radují ze vzkříšeného Pána. Znovu se vracíme k prázdnému hrobu, kde Marie Magdaléna jde za svojí láskou a tam slyší: "Ženo, proč pláčeš?" Před lety jsem překládal velikonoční příběh o Marii Magdalské, která odpovídá: "Vzali mého Pána a nevím, kam ho položili. Pane, jestli jsi ho vzal ty, pověz mi, kam jsi ho položil. Já půjdu a vezmu si ho. V tom z nebe na mě padl hlas, ten jediný z celého vesmíru, ten jediný svatý, ten něžný jako vánek rosy, ten láskyplný hlas: Marie! – Z očí mi spadl závoj a já se dívám do srdce zázraku. Přede mnou oděný sluncem stojí živý sen, stojí Nesmrtelný! Zavřela jsem oči a šeptala: "Ó Bože, Hospodine Nejvyšší, dej, aby to byla pravda, dej, aby to byl On." Znovu jsem pohlédla a můj výkřik ovládl zemi. "Učiteli, nejdražší Pane náš, jsi to ty?" Jeho duch otevřel moje oči a já jsem viděla ráj. Golgotský ráj! Zástup zelených stromů větvemi věje, myriády květů něžně se vlní, chór ptáků oslavný žalm zpívá. Andělé přišli také. Radostně hrají, radostně volají Hosana a radostně mě pozdravují. Zpívej Maria s námi, zpívej žalmy. Jdu, běžím, letím do domu nejdražších. Radujte se! Nesu vám velikou zprávu, nejkrásnější zprávu z nebe: Pán přemohl smrt! Pán se mi zjevil! Pán mě poslal, abych vám to zvěstovala. Slyšíte mě? Andělé přišli na tu horu. Celá Golgota zpívá. Nový žalm zpívá stvoření: Pán Ježíš vstal z mrtvých, Pán Ježíš žije!"

Tuto radost si vyprošujme. Můžeme k ní kráčet přes všechna pokušení, slabosti a bolesti.

Po velikonocích byli už apoštolové noví lidé. Také v nás má nový člověk zvítězit. Ale cesta k vítězství je těžká a bolestná. Musíme se na ní učit denně trochu umírat. Odříkat si a přemáhat se. Jenom tak se staneme my křesťané buňkou věčného života, která svou obětí obnovuje a očišťuje otrávenou krev lidstva, obrozuje ho a svým ustavičným umíráním pohání jeho duchovní vývoj. Proto je potřeba zůstat s Ježíšem, neutéct z té Olivetské hory nebo Golgoty a odevzdat se našemu dennímu odumírání sobectví a sebelásky. Odevzdat se do Božího reaktoru lásky, do Božího mlýna, abychom se v něm zrodili k novému člověku. To je náš proces zrození k radosti, svobodě a životu. Velcí světci se dali zcela přetavit, rozplynuli se v utrpení a oběti a stali se tak přílivem, který celá tisíciletí duchovně obmývá a obnovuje lidstvo. Růže malé Terezie od Ježíše nejsou papírové. Jsou projevem síly skutečné lásky, kterou Bůh probudil v jednom prostém děvčeti. V knize *Věčnost začíná dnes* se píše: „Každý

křesťan se musí podle svých schopností a podle svého omilostnění vložit do tohoto procesu proměny a spalování v Bohu“. Ať umíráme denně malou obyčejnou smrtí v malých ubohých obětech a odříkáních. I pro nás platí: Vstup do věčného života, rozvinutí naší křesťanské osobnosti jsou umožněny jen duchovní smrtí. Bez umírání v životě, v denním životě, to není možné. To je ta nová radostná askeze, umrtvování v denních maličkostech, z čehož máme strach. A přece je to skok přes vlastní stín. Je to proměna a spálení starých zvyků a slabostí. Nová křesťanská askeze je radostná, protože jako prostředky a pomocníky k vnitřní proměně přijímá všechny lidi, jimž Bůh dovoluje vstoupit do našeho života. Přátele i nepřátele, kamarády i odpůrce, muže, ženy a děti, všechny chápe jako Boží posly a Boží dary, ano jako Boha samého. Takže tomuto se máme učit. Přijímat všechny lidi, učit se s nimi vycházet, trpělivě je snášet, dávat jim dobrý příklad, povzbuzovat je a vést je k Bohu, dělat je lepšími, milovat je i v jejich nepříjemných vlastnostech. To může být mnohem těžší, než všechna dobrovolně zvolená náboženská cvičení, zbožná rozjímání, i když i ta jsou nutná. Ale umět použít k svému duchovnímu růstu i tvrdé a zatrpklé vystupování některých lidí proti nám, to je křesťanské hrdinství. A právě tady má naše zbožnost ve světě jedinečnou možnost zrát a růst až ke "Kristovu plnému věku".

Také si přečtěme druhý list ke Korintánům, kde se krásně mluví o té úžasné oběti z lásky ke Kristu: „Býváme pronásledováni, ale ne opuštěni. Býváme sráženi k zemi, ale ne zničeni. Stále prožíváme na svém těle Ježíšovo umírání, aby i Ježíšův život byl patrný na našem těle. A proto neklesáme na mysl, tělo nám sice chátrá, ale duše se zmlazuje stále znova. Nynější utrpení trvá jen chvíli, ale zjednává nám slávu nad pomyslením nesmírnou, která potrvá věčně. Neboť nám neleží na srdci věci viditelné, ale neviditelné. Věci viditelné přece pominou, ale neviditelné budou trvat věčně (2Kor 4). A jaký je náš cíl, to se říká kousek před tím: „A na nezakryté tváři nás všech se odráží jako v zrcadle Pánova velebnost a tak se přetvořujeme stále víc a více k zářivé podobě, jakou má on. Působí to Pán, který je duch“ (2Kor 3,18).

Ne závěr bych vám, bratři a sestry, přál lásku a okouzlení Božím slovem a živým Ježíšem, abychom i ve všední dny hledali radost duše a toužili po svatých věcech, jak to napsal spisovatel H. Heine: "Rozbil se můj starý flašinet o skálu, která se jmenuje Kristus a přepadla mě touha po nebi..."